

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v plénu složeném z předsedy Pavla Rychetského a soudců Ludvíka Davida, Jaroslava Fenyka, Josefa Fialy, Jana Filipa, Jaromíra Jirsy, Tomáše Lichovníka, Kateřiny Šimáčkové, Vojtěcha Šimíčka, Milady Tomkové (soudkyně zpravodajka), Davida Uhlíře a Jiřího Zemánka o návrhu **skupiny poslanců**, zastoupené JUDr. Petrem Příkrylem, advokátem, sídlem Poděbradovo nám. 1374/8a, Prostějov, na zrušení cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2018 ze dne 20. listopadu 2018, kterým se stanovují ceny za související službu v elektroenergetice a ostatní regulované ceny, a cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2018 ze dne 20. listopadu 2018, kterým se stanovují ceny za související službu v elektroenergetice odběratelům ze sítí nízkého napětí, takto:

Návrh se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Posuzovaným návrhem skupina 27 poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále jen „navrhovatelé“) navrhla Ústavnímu soudu zrušení cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „ERÚ“) č. 7/2018 ze dne 20. 11. 2018, kterým se stanovují ceny za související službu v elektroenergetice a ostatní regulované ceny, a cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2018 ze dne 20. 11. 2018, kterým se stanovují ceny za související službu v elektroenergetice odběratelům ze sítí nízkého napětí.
2. Svě podání navrhovatelé nadepsali jako „ústavní stížnost dle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy České republiky“. Ačkoli předmětné ustanovení o ústavní stížnosti vůbec nepojednává, používají navrhovatelé toto označení v návrhu opakovaně, a dokonce navrhli odklad vykonatelnosti napadených aktů dle § 79 odst. 2 zákona o Ústavním soudu. Ústavní soud přesto z odkazu na čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy i z celkového obsahu podání přes jeho formální nedostatky a problematické pojetí dovodil, že jde o návrh na zrušení jiného právního předpisu, nikoli o ústavní stížnost.
3. Velmi stručně pojatý návrh předkládá dva argumenty, pro které by měl Ústavní soud napadená cenová rozhodnutí zrušit. Zaprvé navrhovatelé citují názor dvou členů Rady ERÚ, podle nichž nejsou regulované části ceny za distribuci elektřiny správně stanoveny. Druhou námitkou je, že napadené akty nejsou podepsány předsedou Rady ani členem Rady pověřeným ji vést v době předsedovy nepřítomnosti. Absence podpisu dle navrhovatelů „*může zakládat neplatnost či nicotnost těchto cenových rozhodnutí*“.
4. Návrh je zjevně neopodstatněný.
5. Nutno poznamenat, že návrh je na samé hranici projednatelnosti, a to s ohledem na absenci takřka jakékoli argumentace, jež by byť jen teoreticky mohla vést Ústavní soud k závěru o naplnění podmínek pro zrušení napadených cenových rozhodnutí.

6. Jde-li o první námitku, navrhovatelé jen bez dalšího přebírají závěr některých členů Rady, podle nichž by regulovaná část ceny za distribuci elektřiny „mohla být nižší“. Z návrhu není patrné, z jakého důvodu by mohla být nižší, ani jak konkrétně by se tato skutečnost měla promítnout do zákonnosti cenových rozhodnutí. Není přítom na Ústavním soudu, aby zcela suploval roli navrhovatelů a domýšlel vlastní argumentaci, na jejímž základě by napadené akty podroboval přezkumu.

7. U druhé námitky pak ani sami navrhovatelé netvrdí, že by absence podpisu předsedy Rady zakládala neplatnost či nicotnost cenových rozhodnutí, nýbrž pouze že by tomu tak mohlo být. Proč by tomu tak mohlo být, to již navrhovatelé neuvádějí (snad s výjimkou konstatování, že jiná cenová rozhodnutí podepsána byla). Tato námitka nicméně vykazuje alespoň minimální míru konkrétnosti, proto k ní lze být stručně uvést, že dle § 17b odst. 9 energetického zákona je rozhodnutí Rady přijato, pokud pro něj hlasovali alespoň 3 její členové. Otázku podpisu schváleného cenového rozhodnutí předmětný zákon ani neupravuje, hovoří toliko o tom, že podepsán má být hlasovací protokol. Navrhovatelé netvrdí, že by předseda Rady protokol nepodepsal, ovšem i kdyby tomu tak bylo, na zákonnosti cenového rozhodnutí by to nic změnit nemohlo.

8. Na základě takto pojatého návrhu neměl Ústavní soud důvod případně přehodnocovat své závěry týkající se povahy cenových rozhodnutí (srov. judikaturu shrnutou v usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1870/14 ze dne 16. 9. 2014), nepřikročil ani k procesním úkonům směřujícím k dalšímu objasnění skutkového stavu věci či jejích právních aspektů (srov. podobně usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 40/13 ze dne 5. 11. 2013 či sp. zn. Pl. ÚS 36/16 ze dne 21. 3. 2017) a návrh pro jeho zcela zjevnou neopodstatněnost podle § 43 odst. 2 písm. b) zákona o Ústavním soudu odmítl. Tím se stal bezpředmětným návrh na odklad vykonatelnosti, nehledě na to, že v řízení o návrhu na zrušení jiného právního předpisu se odkladu vykonatelnosti dle § 79 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, upravujícího řízení o ústavních stížnostech, logicky nelze vůbec domáhat. Ústavní soud proto o tomto návrhu již samostatně nerozhodoval.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2019

Pavel Rychetský v. r.
předseda Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení: Michaela Vrbová